

tigt som i en Drøm Vor Frelzers-Kirkens Spir med den gyldne Kugle, der kunde lyse paa Himlen som en Sol.

Det var dog slet ikke for Udsigtens Skyld, Johannes Gaardbo havde valgt sin Bolig her, men paa Grund af dens centrale Beliggenhed. Han var en yderst optaget Mand. I Rigsdagen viste han sig dog kun, naar Debatten kunde tænkes at ville berøre Kirkens Anliggender, eller naar hans Valgkres' særlige Interesser krævede hans Nærværelse der. Det var Arbejdet i Menigheden, han ofrede alle sine Tanker; og skønt han havde Ord for at være bleven Modepræst for Bourgeoisiets Damer, var det nu som før Kirkens Samaritangerning, der først og fremmest optog ham. Det var i Byens allerfattigste Arbejderkvarterer, han fortrinsvis missionerede. Der var ikke den Baghustrappe saa mørk og uhyggelig, ikke det Kammer saa elendigt, at han lod sig afskrække, naar det galdt at bringe Kirkens Trøst til et Menneske i Nød. Hans Dag var en evig Vandren. Om Aftenen talte han som Regel ved et eller andet Møde. Men bagefter kunde han igen sidde ved en Sygeseng med en feberhed Haand mellem sine. Byens Natteranglere kendte ham godt, naar han ud paa Morgenstunden med sine hurtige Skridt kom gaaende gennem Byen fra en Nattevagt ved et fattigt Dødsleje. —